

kommer man vel til at se smaat. 15 Mill. Kr. ere her i Landet saa mange Penge, at man, om man end ikke gaar bag over ved at høre Summen, dog finder, at det er noget saa meget, at det maa være for meget. Deraf kommer det, at man fra den ene Side finder det alt for urimeligt, at Københavns Kommune skal betale de 15 Mill. Kr., medens man fra den anden Side finder det lige saa urimeligt, at Staten skal bringe saa store Ofre. For Statens Vedkommende vil jeg sige: Ja, vel skal Staten ud med mange Penge, men naar man ser, at hele Foretagendet skal koste 22,600,000 Kr. og at Staten faar de 15 Mill. Kr. ind fra København, bliver den virkelige Udgift $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Saa er der ganske vist Rentespørgsmaalet, det føjede ogsaa den ærede Minister til i Gaar. Ser man lidt nærmere paa dette Spørgsmaal, vil det vise sig, at det, som Københavns Kommune skal betale, er meget længere fra de 15 Millioner end man vistnok i første Øjeblik tænker sig. Regner man, at Udførelsen af den store Plan vil tage 10 Aar, hvad der vel ikke er for meget, og dertil lægger de 15 Aar, som er Løbetiden for Betalingen af de 15 Millioner, og regner man fremdeles med en Rente af 4 pCt., vil det sige, at dersom Københavns Kommune straks berigtigede de 15 Mill. Kr., kunde det ske ved at betale 7,541,000 Kr. Forholdet er altsaa ingenlunde det, at Staten faar dette store Foretagende udført for $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nej, regner man rigtigt, og tager man Renterne med i Betragtning, vil Foretagendet komme til at koste 15 Mill. Kr. at bringe til Udførelse. Hermed skal jeg ikke paa nogen Maade have sagt, at Ordningen ikke skulde være fordelagtig for Staten. Men naar man fra en vis Side vistnok under Indtrykket af, at det er saa umaadelige mange Penge, griber til stærke Udtryk og taler om en Udplyndring — det er blevet saadant et rart Udtryk over for alt, hvad Rigsdagen foretager sig, enten det saa er over for den ene eller den anden Kommune — saa er det i hvert Fald et ganske uberettiget Udtryk. Særlig bliver det i Favør af Københavns Kommune, som er i Disfavør af Staten, nemlig den ganske overordentlig lempelige Betalingsmaade. Først naar alle Arealerne ere evakuerede, begynder Forpligtelsen til at udrede Vederlaget. Man maa gaa ud fra, at Kommunen langt bedre end Staten vil kunne sælge disse Arealer. Nu er det ganske sikkert, at en aldeles paalidelig Beregning over Fordelen eller Tabet ved denne Forretning, er det ikke muligt for noget Men-

neske at foretage. Den kan kun blive tilnærmelsesvis rigtig. Der er ingen Mennesker, der kunne sige, hvad de Arealer, som der her er Tale om, i Løbet af 25 Aar ville være værd, navnlig, naar det drejer sig om saa store Arealer som $1\frac{1}{2}$ Million Kvadrat Alen til saa forskellige Priser som fra 50 Kr. til 20 Øre pr. Kvadrat Alen. Det er ganske klart, at disse Priser i Løbet af de kommende Aar ville kunne undergaa saadanne Forandringer, at det bliver af meget stor Betydning for det finansielle Resultat. Medens jeg er tilbøjelig til at tro, at Prisen for Grundene ved Vesterbrogade, altsaa 50 Kr. pr. Kv.-Alen er høj nok og at Udsigterne til Stigning — der er jo her Tale om den procentvise Stigning — neppe er særlig stor, tror jeg paa den anden Side, at der for de Arealers Vedkommende, der ere opførte til 20 Øre pr. Kv.-Alen, er al Sandsynlighed for en Stigning, der procentvis vil kunne sættes meget højt. Byggegrunde, som sættes til 20 Øre pr. Kv.-Alen, ville meget let i Løbet af faa Aar, navnlig naar der røres ved Vejanlæg og den Slags Ting, kunne stige til 40 Øre, altsaa med 100 pCt. Naar der tales om en Udplyndring af Københavns Kommune, er det vistnok ogsaa fordi man gaar ud fra — det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har allerede henledet Opmærksomheden derpaa — at den Tilbagekøbsret, som Københavns Kommune har, gælder hele det Terrain, der her er Tale om. Det er slet ikke Tilfældet, Tilbagekøbsretten gælder kun ca. 100,000 Kv.-Alen; hvorimod det Areal, som Folk daglig se, naar de passere Banegaardens Terrain, er 330,000 Kv.-Alen; det drejer sig altsaa om $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{4}$ af de paagældende Arealer. Jeg vilde være tilbøjelig til at tro, at naar Københavns Kommune en Gang faar Regnskabet gjort op, saa vil man sige: vi have dog gjort en ganske god Forretning, og jeg mener ogsaa, at Kommunen maa kunne gøre Fordring paa, at det skal blive noget af en Forretning. Det er rimeligt, at Københavns Kommune betaler et passende Tilskud til denne Sags Ordning, men det er ogsaa rimeligt naar Kommunen paatager sig den store Risiko, som kan være forbunden med Realisationen af saadanne Arealer i et langt Aaremaal, at den naar til et Resultat, der giver Gevinst. Jeg mener derfor, at Sol og Vind er skiftet lige mellem Københavns Kommune og Staten; er der Fordel paa en af Siderne, er det efter min Mening paa Kommunens Side. Jeg vil til Slut gentage min Anbefaling af Lovforslaget og sige, at